

ren og hele det gamle Hjem bevægede hende stærkere, end hun havde været forberedt paa. Og Karsten var pludselig igen bleven hende saa fremmed her i disse fremmede Stuer med den tunge, bedøvende Blomsterduft. Ømheden i hans Stemme og Heden i den Haand, hvormed han strøg hende ned over Armen, gjorde hende kold som Is.

»Er du ked af noget?« spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet, men forandrede ikke Stilling.

»Saa er det altsaa mig, der generer,« sagde han lidt efter og forlod hende.

Hans Skuffelse gik hende til Hjertet.

»Karsten!« kaldte hun.

Da han vendte sig, strakte hun Haanden ud efter ham.

»Hvorfor gaar du?« spurgte hun halvt krænket, halvt bønfoldende.

Han kom tilbage, tog hendes Haand og gled ned paa Ulveskindstæppet foran hende.

»Maa jeg sidde her?«

»Ja.«

»Og lægge mit Hoved i dit Skød?«

Hun nikkede.

Han sad der ved hendes Fødder, med Nakken hvilende paa hendes ene Knæ, og saae hende ufra-